

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 516/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Claudom Trelajom, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 8 C 332/2011-388 z 29. septembra 2014, č. k. 8 C 332/2011-411 z 9. apríla 2015, č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017, ďalej proti rozhodnutiam Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Co 532/2015 z 12. januára 2017, č. k. 7 Co 533/2015 z 9. januára 2017 a č. k. 7 Co 199/2018 z 8. novembra 2018 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 200/2020, 6 Cdo 201/2020 z 25. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 332/2011-388 z 29. septembra 2014, č. k. 8 C 332/2011-411 z 9. apríla 2015, č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017, ďalej rozsudkami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 532/2015, sp. zn. 7 Co 533/2015 a sp. zn. 7 Co 199/2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 200/2020, 6 Cdo 201/2020 z 25. novembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 15 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Ústavný súd 9. augusta 2021 vyzval sťažovateľku na doplnenie ústavnej sťažnosti, pretože sťažovateľka k svojej ústavnej sťažnosti nepripojila kópie napadnutých

rozhodnutí a ani plnú moc pre svojho advokáta. Sťažovateľka následne podaním doručeným ústavnému súdu 31. augusta 2021 doplnila plnomocenstvo pre svojho advokáta a niektoré z napadnutých rozhodnutí, konkrétne rozsudky okresného súdu č. k. 8 C 332/2011-388 z 29. septembra 2014 a č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017, ďalej rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co 199/2018-514 z 8. novembra 2018, uznesenie krajského súdu č. k. 7 Co 532/2015-424 z 12. januára 2017 a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 332/2011-388 z 29. septembra 2014 uložil sťažovateľke ako žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 48 613,24 eur. V časti o zaplatenie sumy 11 873,46 eur s prísl. konanie pre späťvzatie žaloby zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd na základe odvolania žalobcu i sťažovateľky uznesením č. k. 7 Co 532/2015 z 12. januára 2017 odvolanie sťažovateľky odmietol a rozsudok okresného súdu v napadnutom zamietajúcom výroku (týkal sa úrokov z omeškania) zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 15 % ročne zo sumy 48 613,24 eur od 17. marca 2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom č. k. 7 Co 199/2018 z 8. novembra 2018 rozsudok okresného súdu v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil a vo výroku o trovách prvoinštančného konania ho zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 199/2018 z 8. novembra 2018 a uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Co 532/2015 z 12. januára 2017 podala žalovaná sťažovateľka dovolanie, ktoré odôvodnila § 420 písm. d), f) Civilného sporového poriadku. Namietala, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (prekážka „*res iudicata*“), keď jej súdy v tomto konaní uložili povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48 613,24 eur, ktorá však už v sebe zahŕňala aj sumu 17 001,93 eur, resp. sumu 512 000 Sk (vyplatenú z titulu nájomného za obdobie november 2002 – december 2004), na ktorej zaplatenie bola zaviazaná trestným rozsudkom č. k. 14 T 158/2011 z 11. júla 2013, ktorým jej bola uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe nahradila škodu spôsobenú trestným činom. Rovnako jej bola rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 193/2007 z 15. októbra 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 126/2014 z 3. septembra 2014 uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71 782,84 eur, ktorá zahŕňala aj sumu 4 979,09 eur (z titulu neodvedenia kúpnej ceny z uzavretej kúpnej zmluvy so spoločnosťou RUBÍN - H, s. r. o., Komárno) priznanú v tomto konaní.

4. Najvyšší súd v napadnutom uznesení odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu z 12. januára 2017 ako podané oneskorene a dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 8. novembra 2018 odmietol, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti ťažko zrozumiteľným a chaotickým spôsobom uvádza, že okresný súd jej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 48 613,24 eur, ktorá však už v sebe zahŕňala aj sumu 17 001,93 eur, na ktorej zaplataenie bola zaviazaná trestným rozsudkom č. k. 14 T 158/2011 z 11. júla 2013, ktorým jej bola uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe nahradila škodu spôsobenú trestným činom. A to napriek tomu, že sám žalobca ešte 3. februára 2014 navrhoval zastaviť konanie v časti sumy 11 873,46 eur, a preto tvrdí, že okresný súd prisúdil žalobcovi sumu 4 979,09 eur nad požadovaný návrh a žiadnym spôsobom to nevysvetlil. Taktiež poukázala, že na zaplataenie sumy 4 979,09 eur bola sťažovateľka zaviazaná aj v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 193/2007. Tieto nezrovnalosti podľa sťažovateľky vzbudzujú pochybnosti, či sa sudkyňa okresného súdu dôsledne zaoberala predmetnou vecou, a znamenajú porušenie prekážky rozhodnutej veci.

6. Sťažovateľka zároveň uvádza, že v predmetnom období bola často hospitalizovaná (bez akejkoľvek časovej špecifikácie, pozn.), a preto sa nemohla zúčastňovať pojednávani a ani podávať odvolania. Aj preto žiadala, aby jej súdy zasielali zápisnice z pojednávani, čo ale súdy neplnili – preto tvrdí, že bolo porušené jej právo na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov. Zároveň tvrdí, že sudkyňa (bez bližšej špecifikácie súdu, resp. času, pozn.) jej mala pridelit' *ex offo* právneho zástupcu, pretože trpela depresívnymi a úzkostnými stavmi.

7. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podotýka, že toto jej bolo doručované na adresu [REDAKOVANÉ] (bydlisko jej manžela, pozn.), hoci trvalý pobyt má na adrese [REDAKOVANÉ], a preto namieta, že ak by nemala platenú službu Slovenskej pošty, ktorá jej preposiela zásielky doručené na adresu [REDAKOVANÉ] na adresu trvalého pobytu, o napadnutom uznesení najvyššieho súdu by sa ani nemusela dozvedieť.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

12. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné sudy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie týchto práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 zákona o ústavnom súde.

13. Z už uvedeného skutkového stavu vyplýva, že proti rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 332/2011-388 z 29. septembra 2014 a č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017 podala sťažovateľka odvolania, o ktorých rozhodoval krajský súd. Rovnako proti rozsudku krajského súdu č. k. 7 Co 199/2018-514 z 8. novembra 2018 a uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Co 532/2015-424 z 12. januára 2017 podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom konal a rozhodol najvyšší súd (napadnutým uznesením, pozn.).

14. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces vo vzťahu k rozhodnutiam uvedeným v predošlom bode je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia týchto práv zaručených ústavou a dohovorom namietanými predmetnými rozhodnutiami. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné ju v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

15. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti okrem už opísaných rozhodnutí napádala aj rozhodnutie okresného súdu č. k. 8 C 332/2011-411 z 9. apríla 2015 a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 7 Co 533/2015. Napriek výzve ústavného súdu ale nepredložila kópie týchto rozhodnutí. Taktiež z jej ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne námietky proti týmto rozhodnutiam a ani z nej nie je zrejmé, čoho sa tieto dve súdne rozhodnutia mali týkať.

16. Sťažovateľka bola výzvou z 9. augusta 2021 poučená, že ak v stanovenej lehote nedoplní napádané súdne rozhodnutia, resp. ich kópie, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08,

IV. ÚS 153/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti), resp. nedoplnenie ústavnej sťažnosti (s poučením o následkoch, pozn.) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľky, v danom prípade navyše zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, aby predložila napadnuté súdne rozhodnutia a čo najpresnejšie opísala skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu základných práv poskytovanú ústavným súdom.

17. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že ústavná sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 8 C 332/2011-411 z 9. apríla 2015 a rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 7 Co 533/2015, vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že ju v tejto časti musel v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom. Navyše podľa dátumov vydania uvedených rozhodnutí by s ohľadom na dátum podania ústavnej sťažnosti zrejme prichádzalo do úvahy odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

18. Vo vzťahu k sťažovateľkinej námietke týkajúcej sa doručovania napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodnutie jej bolo riadnym spôsobom doručené. To, že jej nebolo doručované na adresu trvalého pobytu, ale na adresu, kde sa aj podľa vlastných slov zdržiava dlhšie obdobie v priebehu roka, nemá vo vzťahu k právu na spravodlivý proces, resp. jeho potenciálnemu porušeniu žiadnu relevanciu.

19. K sťažovateľkinmu tvrdeniu, že súdy ju dvakrát zaviazali zaplatiť sumu 17 001,93 eur z rovnakého titulu, najvyšší súd uviedol: *«Podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prisvedčiť dovolateľke, že právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8 C 332/2011-473 z 18. septembra 2017 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu sp. zn. 7 Co 199/2018 z 8. novembra 2018 zaväzujúci dovolateľku zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 15% ročne zo sumy 48 613,24 eur od 17. marca 2017 do zaplatenia zakladá prekážku veci rozsúdenej v pomere k trestnému rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 14T 158/2011 z 11. júla 2013. V tomto rozsudku totiž trestný súd nezaviazal žalovanú k náhrade škody postupom podľa § 287 a nasl. Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z.) v tzv. adhéznom konaní, ale iba v rámci uloženia podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a nariadeného probačného dohľadu jej uložil príkaz nahradiť v skúšobnej dobe škodu spôsobenú trestným činom (§ 51 ods. 4 písm. c/ v tom čase účinného Trestného zákona). Uvedený príkaz však nie je rozhodnutím o samotnej škode a jej výške, ktorú je odsúdený povinný zaplatiť poškodenému (ani ho nenahrádza), ktoré by bolo vydané v tzv. adhéznom konaní. Výrok o povinnosti obžalovaného na náhradu škody, vydaný v adhéznom konaní (postupom podľa § 287 a nasl. Trestného poriadku) musí totiž presne označovať osobu oprávneného (poškodeného) a nárok, ktorý mu bol prisúdený, a to z hľadiska jeho opodstatnenosti aj výšky (§ 287 ods. 2 Trestného poriadku). Iba výrok o náhrade škody, ktorý spĺňa všetky tieto náležitosti môže mať potom náležitosti exekučného titulu, zakladajúceho prekážku „res iudicata“. Iba (vo všeobecnosti) samotné uloženie príkazu nahradiť v skúšobnej dobe škodu spôsobenú trestným činom (podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona, nie je rozhodnutím o škode vydaným v adhéznom konaní podľa ustanovení Trestného poriadku, a preto prekážku „res iudicata“ vo vzťahu k rozhodnutiu civilného*

súdu. o náhrade škody, nezakladá. Navyše v tomto konaní (pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie sumy 17 001,93 eur) súdy rozhodovali o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, a nie o nároku na náhradu škody, pričom rozsudok v časti priznanej istiny nadobudol právoplatnosť. Možno konštatovať, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespôsobuje prekážku „res iudicata“ ohľadne priznanej sumy 17 001,93 eur vo vzťahu k právoplatnému rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 14T 158/2011 z 11. júla 2013.»

20. K obdobnej námietke týkajúcej sa sumy 4 979,09 eur najvyšší súd uviedol: «V ďalšom dovolací súd skúmal, či táto prekážka nastala vo vzťahu k rozhodnutiu o priznaní sumy 4 979,09 eur (titulom neodvedenia kúpnej ceny z uzavretej kúpnej zmluvy so spoločnosťou RUBÍN - H, s. r. o., Komárno) žalobcovi rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 6 C 193/2007 z 15. októbra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 126/2014 z 3. septembra 2014. Pred posúdením vyššie uvedenej skutočnosti, však bolo potrebné si najskôr uvedomiť, že žalovaná dovolaním včas napadla iba rozsudok odvolacieho súdu z 8. novembra 2018 sp. zn. 7 Co 199/2018, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie iba ohľadne priznaného príslušenstva. Pokiaľ išlo o priznanie samotnej istiny, tu odvolací súd uznesením z 12. januára 2017 sp. zn. 7 Co 532/2015 odvolanie žalovanej, ako oneskorene podané odmietol. Vec v tejto časti je právoplatne skončená a preto nemôže vyššie označený rozsudok odvolacieho súdu, vytvárať existenciu prekážky „res iudicata“ vo vzťahu k istine v sume 4 979,09 eur, ktorá mala byť žalobcovi priznaná vyššie označeným rozsudkom Okresného súdu Komárno v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou podľa § 420 písm. d/ CSP.»

21. Ústavný súd k už uvedeným citáciám konštatuje, že najvyšší súd jasne a dostatočne sťažovateľke objasnil, prečo jej námietky týkajúce sa prekážky *res iudicata* nemôžu obstať. Ústavný súd dodáva, že podanie dovolania po zákonnej lehote (takmer dva roky, pozn.) je vo svojej podstate chybou sťažovateľky, a preto nemôže byť základom na vyslovenie porušenia jej práva na spravodlivý proces zo strany všeobecného súdu, ktorý túto oneskorenosť iba konštatoval.

22. K ďalším námietkam (zhrnutým v bode 6 tohto uznesenia) ústavný súd iba dodáva, že tieto sú neurčité do takej miery, že znemožňujú ich relevantné posúdenie ústavným súdom vo vzťahu k označenému základnému právu na súdnu ochranu, resp. právu na spravodlivý proces zo strany najvyššieho súdu. Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ešte dodáva, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nezaujala postoj k argumentom najvyššieho súdu, ale iba značne nekoherentným spôsobom zopakovala svoje námietky, s ktorými sa ale najvyšší súd už vysporiadal.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným

dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že odmietnutie jej dovolaní najvyšším súdom neznamenalalo v okolnostiach posudzovanej veci porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, pretože nezistil žiadnu možnosť ich porušenia, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (ako zjavne neopodstatnenú) v spojení s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (nedostatok náležitostí ustanovených zákonom).

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ako ich špecifikovala vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu